

סימן קצג

דין הכונס את הבתולה

רמב"ם ורמב"ן (ע"פ הגה"מ): לאחר ביאת מצוה - אינה צריכה להמתין ומיד סופרת ז"נ.

סה"ת, טור (ורמב"ם ע"פ ב"י): דין כלה כדין נידה, ולא תתחיל למנות עד יום ה' לשימושה, משום דחיישינן שתפלוט ש"ז ותסתור כמבואר בסימן קצ"ו. וכ"פ שו"ע

ה"ט"ז פסק כדברי המהר"ל מפראג שכתב דגם לשיטת הרמ"א בסימן קצ"ו דנידה מתחלת למנות מיום ו', מ"מ אחר ביאה ראשונה של דם בתולים מתחלת למנות מיום ה' (דלא גזרינן בה שמא תשמש באותו יום בסופו בבין השמשות), וטעמן הוא כיון דאין כאן דם נידה רק דם בתולים לא החמירו בו משום תשמיש בין השמשות, אבל אם באמת נבעלה ביה"ש נראה דחשבינן לה כאילו נבעלה בלילה שאחר אותו ביה"ש אפילו לגבי כלה.

סד"ט: לפ"ז אם פירסה נדה מיד אחר בעילת מצוה - אין להקל למנות מיום ה' אלא צריכה להמתין עד יום ו'.

שבט הלוי, מראה כהן: ראתה דם גם בביאה השניה והרגישה צער, יכולה להתחיל לספור ז"נ לאחר ארבעה ימים (מיום ה'), שאנו תולים שגם דם זה הוא דם בתולים.

נדה סה: - רב ושמואל דאמרי תרוייהו הלכה בועל בעילת מצוה ופורש... אלא מעתה בעל נפש לא יגמור ביאתו א"ל א"כ לבו נוקפו ופורש.

שו"ע: הכונס את הבתולה, בועל בעילת מצוה וגומר ביאתו ופורש מיד¹. [ש"ך: וה"ה דמותר לו לפרוש באבר חי ואין צריך להמתין עד שימות האבר, ודלא כראב"ד שסובר שממתין עד שימות האבר ופורש], אפילו היא קטנה שלא הגיע זמנה לראות ולא ראתה, ואפילו בדקה ולא מצאה דם, טמאה שמא ראתה טיפת דם כחרדל וחיפהו שכבת זרע.

רמ"א: ויש מקילין אם לא ראתה דם (הגה"מ בשם איכא מ"ד), ונהגו להקל אם לא גמר ביאה רק הערה בה ולא ראתה דם; אבל אם בא עליה ביאה ממש, צריך לפרוש ממנה אע"פ שלא ראתה דם. ובעל נפש יחוש לעצמו שלא לשחוק בתינוקת.

שו"ע: ונהוג עמה בכל דיני נדה לענין הרחקה; אלא שנדה גמורה אסור לו לישן על מטתה אפילו כשאינה במטה, וזו מותר לו לישן באותה מטה, לאחר שעמדה מאצלו, ואפילו בסדין שהדם עליו.

כדאי לראות גם: ט"ז ס"ק ג

¹ מדוע פורש מיד והרי זה דם בתולים ולא נדות? הגאונים: חיישינן שנתערב דם נדה (מחמת התרגשות וכדו') כמו בדם חימוד). רמב"ן: חומרא דר' זירא היא גם על דם בתולים. [הרא"ש הבין שכוונת הגמ' שנתנו לכולן דין של בוגרת שבוכל בעילת מצוה ופורש מיד והבעילה אסרה את האשה מחשש שהדם הוא נדה (שהרי כלו בתוליה)]